

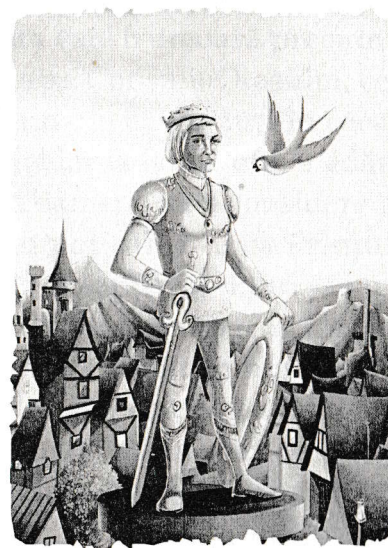
Poveștile scrise de Wilde transmit admirație pentru exotica și senzuala frumusețe masculină. Unele dintre povestirile din colecție au fost adaptate în spectacole de balet, operă și alte forme de divertisment.

Impactul lăsat de poveștile lui Wilde transpune cititorii într-o stare de visare incredibil de creativă. Deși Wilde a creat doar de dragul artei, poveștile sale sunt arareori lipsite de învățăminte.

După volumul de povești al lui Oscar Wilde

Prințul fericit și alte povestiri

Cuprins

1. Prințul fericit	7
2. Privighetoarea și trandafirul	29
3. Uriașul cel egoist	46
4. Prietenul devotat	57
5. Racheta formidabilă	80
6. Pescarul și sufletul său	104

Prințul fericit

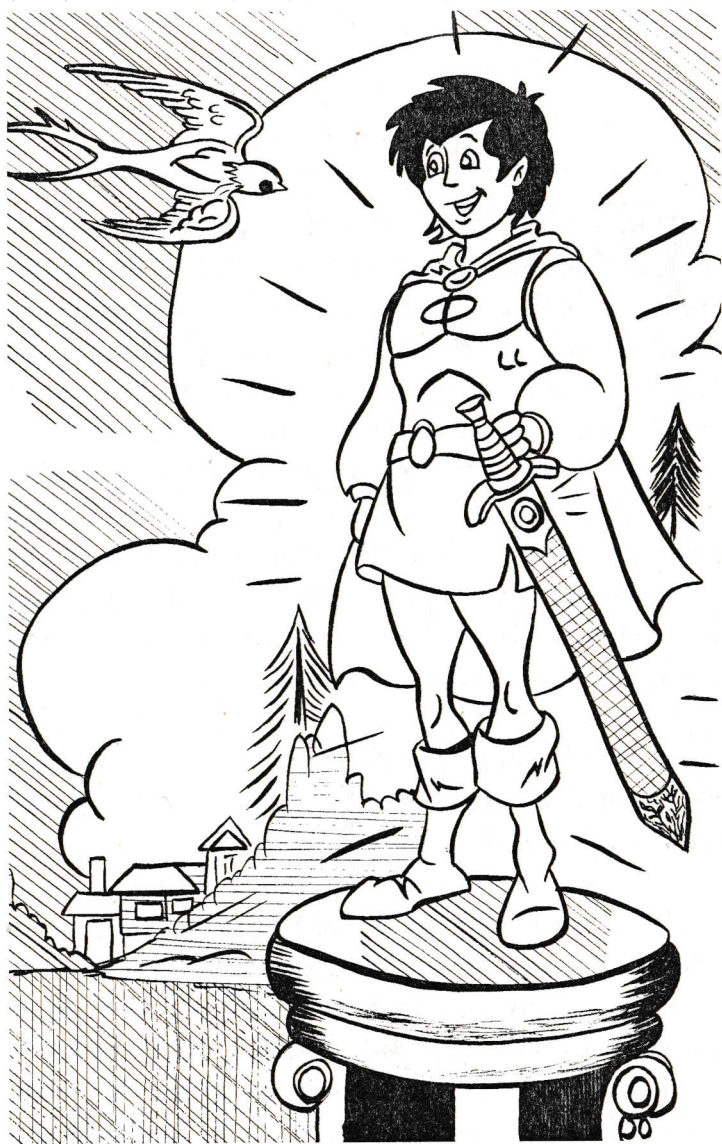
Pre o coloană înaltă, foarte sus deasupra orașului, era așezată statuia Prințului fericit. Părea foarte atrăgător și sclipitor, fiind acoperit peste tot cu foițe subțiri de aur. Ochii îi erau pictați cu vopsea de culoare aprinsă, iar un rubin imens și strălucitor îi împodobește mânerul sabiei. Într-adevăr, prințul era acceptat și adorat.

- Sculptura este frumoasă precum o giruetă, a spus unul dintre Consulii Orașului, ce își dorea să fie privit ca un om cu gusturi în ceea ce privește arta. Dar nu chiar la fel de util, a adăugat el, pentru a evita ca oamenii să îl considere prea visător.

- De ce nu poți fii și tu ca Prințul fericit? i-a zis o mamă înțeleaptă copilului său, care plângea fără motiv. Prințul fericit nici măcar nu s-ar gândi să plângă, pentru nimic în lume.

- Mă bucur că e cineva cu adevărat fericit pe lume, a mormăit un bărbat cu dezamăgire, în vreme ce studia atent și serios minunata sculptură.

- Statuia arată exact ca un înger, au fost de părere copiii de la Școala Socială atunci când au ieșit din catedrală, îmbrăcați cu pelerinele roșii stridente și cămășile albe, curate și fără mâneci.

- De unde știți asta? i-a întrebat profesorul de matematică. Nu ați mai văzut îngeri până acum.

Copiii i-au răspuns că mai văzuseră îngeri în vise, iar profesorul de matematică i-a privit cu dispreț, deoarece nu era de acord cu ideea de a visa a copiilor.

Într-o noapte, un rândunel zbură pe deasupra orașului. Prietenii săi plecaseră în Egipt cu șase săptămâni în urmă, dar el mai rămăsese, deoarece era îndrăgostit de o minunată pasăre cântătoare. O cunoscuse la începutul primăverii, în timp ce zbura în josul râului, după o insectă galbenă, uriașă. Fusese atât de fascinat de talia ei zveltă, încât se oprise pentru a vorbi cu ea.

- Te-aș putea curta? întrebă rândunelul.

Păsărea cântătoare făcu o plecăciune adâncă, iar el zbură de jur împrejurul ei, atingând apa cu aripile, pentru a forma mici unde argintii. Acesta era felul lui de a face curte, ce s-a desfășurat pe tot parcursul verii.

- Este o relație prostească, ciripiră ceilalți rânduneli. Nu are bani și mult prea multe rubedenii.

Într-adevăr, râul era înțesat de diverse feluri de păsări cântătoare. Când veni toamna, aceștia plecară cu toții, iar rândunelul se simți singur, așa că dragostea începu să se toropească.

- Ea nu spune nimic și mi-e teamă că e cam ușuratică, deoarece tot timpul cochetează cu vântul.

Și sigur, oricând bătea vântul, pasărea făcea niște plecăciuni foarte elegante.

- Recunosc că avem o relație, continuă el, dar ador să călătoresc, așadar și soția mea ar trebui să facă același lucru.

- Vrei să mă însoțești? o întrebă el într-un sfârșit. Pasărea însă refuză, fiind mult prea atașată de casa ei.

- Nu am însemnat nimic pentru tine! strigă el. Am plecat spre Piramide. Adio!

Apoi zbură repede și ajunse în oraș.

- Oare unde să mă opresc? se întrebă el. Sper că orașul a făcut pregătiri.

Deodată, rândunelul văzu statuia de pe coloana enormă.

- Voi rămâne aici, strigă el. Este un loc excelent, cu mult aer curat.

Așa că se așeză chiar la picioarele Prințului fericit. În vreme ce se uita în jur și se pregătea pentru somn, își spuse șoptit că are un dormitor de aur. Dar chiar când își punea capul jos, o picătură mare de apă căzu pe el.

- Ce chestie deranjantă! strigă el. Și nu e niciun nor pe cer, iar stelele sunt chiar luminoase și limpezi, dar totuși plouă.

Clima din nordul Europei este înfricoșătoare. Iubitei lui îi plăcea ploaia, dar asta doar pentru că îi păsa numai de ea însăși. Din nou căzu o picătură.

- La ce folosește o statuie dacă nu te protejează de ploaie? se întrebă rândunelul. Trebuie să caut un coș de fum, spuse el, convins că va fi nevoit să plece de acolo.

Dar chiar înainte de a-și deschide aripile, o a treia picătură căzu, iar el privi în sus. Așa văzu că ochii Prințului fericit erau plini de lacrimi, iar acestea îi șiroiau pe obrajii auriți. Chipul său era atât de frumos în lumina lunii, încât micul rândunel fu copleșit de milă.

- Cine ești? întrebă el.

- Sunt Prințul fericit.

- Și atunci de ce plângi? întrebă rândunelul. Aproape m-ai înecat.

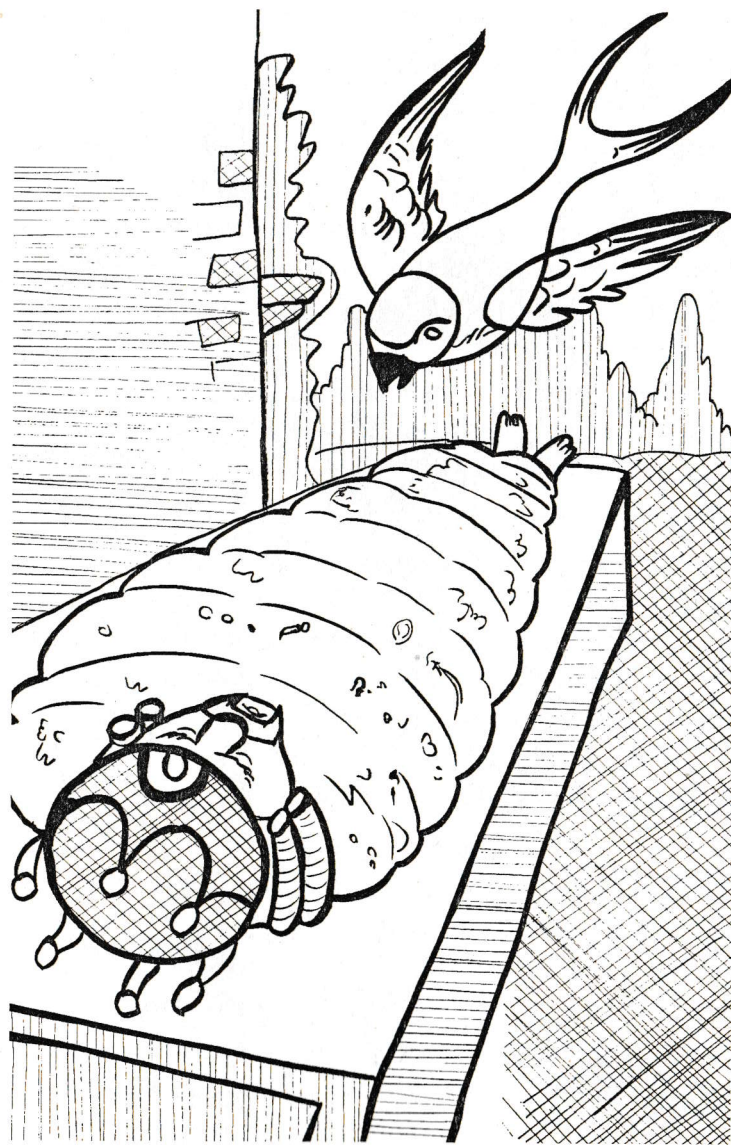
- Când eram în viață, răspunse statuia, nu știam ce sunt acelea lacrimi, deoarece trăiam în Palatul Fără-Griji, unde amărăciunea nu are voie să pătrundă. Ziua mă jucam cu tovarășii mei în grădină, iar seara conduceam dansurile în Sala Mare a Tronului. Grădina era împrejmuțată de un zid înalt, dar nu m-a interesat niciodată ce se află dincolo de el, deoarece totul în jurul meu era extrem de frumos. Curtenii mei îmi spuneau Prințul fericit și așa mă și simțeam. Așadar, am trăit, apoi am

murit. Și acum, că nu mai sunt în viață, am fost așezat la o înălțime atât de mare, încât pot vedea toată urâtenia și amărăciunea orașului meu. Și, deși inima mi-e făcută din plumb, nu pot face altceva decât să suspin.

„Ce? Nu e făcut din aur curat?” se întrebă rândunelul. Era prea politicos pentru a face auzită o astfel de remarcă.

- Departe, continuă statuia, cu voce joasă și liniștitoare, foarte departe, este o casă prăpădită pe o străduță lăturalnică. O fereastră a fost lăsată deschisă și prin ea pot vedea o femeie, așezată la o masă. Fața ei este slabă și obosită, iar mâinile ei sunt aspre, roșii și înțepate peste tot de ace, deoarece e croitoreasă. Brodează floarea-pasiunii pe o rochie de satin ce va fi purtată de către cea mai drăguță damă de companie a Reginei, la următorul bal de la Curte. În colțul camerei, băiețelul ei zace la pat, bolnav. Micuțul are febră și cere portocale, dar mama lui nu îl poate ajuta în niciun fel, așa că plânge. Rândunelule, micule rândunel, nu vrei să îi duci rubinul de pe mânerul sabiei mele? Picioarele mele sunt prea bine fixate pe acest soclu și nu mă pot mișca.

- Sunt așteptat în Egipt, spuse rândunelul. Prietenii mei zboară în susul și în josul Nilului și vorbesc cu uriașele flori de lotus. În curând vor merge la culcare, în piramida marelui Rege. Și

Regele este acolo, în sarcofagul lui pictat, adăugă el. Este înfășurat în material galben și îmbălsămat cu mirodenii. Are în jurul gâtului un colier de jad verde-deschis, iar mâinile lui arată precum frunzele veștejite.

- Rândunelule, spuse printul, nu vrei să rămâi cu mine în noaptea asta și să fii mesagerul meu? Băiatul este atât de însetat, iar mama este atât de tristă!

- Nu cred că îmi plac băieții, răspuse rândunelul. Vara trecută, când stăteam pe lângă râu, erau pe acolo băieții morarului și aruncau întotdeauna cu pietre în mine. Nu mă nimereau niciodată, desigur. Noi, rândunicile, zburăm prea bine pentru a putea fi prinse și desigur că mă trag dintr-o familie cunoscută pentru agilitatea ei. Totuși, era un semn de lipsă de respect.

Cu toate acestea, Printul fericit păru atât de trist încât rândunelului i se făcu milă de el.

- Este foarte frig aici, însă voi rămâne cu tine pentru o noapte și voi fi mesagerul tău.

- Îți mulțumesc, rândunelule, spuse Printul.

Așadar, pasărea smulse uriașul rubin de pe sabia Printului și zbură cu el în cioc, peste acoperișurile orașului. Trecu pe lângă turnul catedralei, pe care se aflau îngeri sculptați în marmură. Trecu pe lângă palat și auzi pași de dans. O frumoasă fată ieși pe balcon, alături de iubitul ei.

- Cât de frumoase sunt stelele, îi spuse el, și cât de minunată este puterea dragostei!

- Sper că rochia mea va fi gata la timp pentru Balul de Stat, răspunse ea. Și am ordonat să fie brodată cu floarea-pasiunii, dar croitoresele sunt leneșe și se mișcă atât de greu!

Rândunelul trecu pe deasupra râului și observă felinarele ce atârnavă de catargele vaselor. Trecu peste mahala și văzu evreii bătrâni care se târguiau unul cu altul și cântăreau bani pe talere de aramă.

Ajunse într-un sfârșit la casa cea prăpădită și privi înăuntru. Mama adormise, iar băiatul se agita în pat, din cauza febrei. Rândunelul sări înăuntru și puse rubinul imens pe masă, lângă degetarul femeii. Zbură ușor de jur împrejurul patului, făcându-i băiatului vânt cu aripile sale.

- Ce răcoare e! Pesemne că încep să mă simt mai bine, spuse băiatul, apoi se cufundă într-un somn liniștit.

Rândunelul zbură înapoi la Prințul fericit și îi povesti ce făcuse.

- Ce curios! spuse rândunelul. Dar parcă simt că e destul de cald, deși vremea este răcoroasă.

- Asta pentru că ai făcut o faptă bună, răspunse Prințul.

Micul rândunel începu să se gândească la asta, apoi adormi. Gânditul îl adormea de fiecare dată. După ce se trezi, zbură la râu și se scaldă.

- Ce fenomen incredibil! spuse profesorul de ornitologie, în vreme ce trecea pe pod. Să vezi o rândunică iarna!

Pe lângă remarcă plină de uimire, profesorul trimise ziarului local o scrisoare lungă despre acest subiect.

Toată lumea citi articolul, dar acesta includea atât de multe cuvinte complicate, încât nu mai putea fi înțeles.

- În seara asta plec în Egipt, spuse rândunelul, foarte încântat de acel gând.

Vizită toate monumentele publice și își petrecu o bună bucată de timp stând în vârful unei turle de biserică. Pe oriunde trecea, păsările ciripeau și își spuneau una alteia:

- Ce străin dichisit!

Rândunelul își petrecu minunat timpul, dar când luna se ridică pe cer, zbură înapoi la Prințul fericit.

- Ai vreo sarcină de îndeplinit în Egipt? Abia am început, strigă el.

- Micule rândunel, spuse Prințul. Nu vrei să mai rămâi încă o noapte?

- Sunt așteptat în Egipt, răspunse pasărea. Prietenii mei vor zbura mâine până la Cataracta a doua. Acolo unde hipopotamii se culcă prin păpuriș, iar zeul Memnon stă pe tronul uriaș de granit, urmărind stelele de-a lungul întregii nopți.